

Erik Verdonck, *De Rodenbachs. Vechters en verzoeners*, Kalmthout, Pelckmans, 2023, 232 pp., ISBN 9789463373302.

De twee protagonisten van de collectieve biografie van Erik Verdonck over de Vlaamse, uit het Duitse Rijnland afkomstige familie Rodenbach, “van de prui-kentijd tot de belle époque”, zijn Albrecht Rodenbach (1856-1880) en zijn neef en generatiegenoot Georges Rodenbach (1855-1899).

Dat de door de dochter van de auteur getekende hoofden van beiden de kaft van *De Rodenbachs. Vechters en verzoeners* sieren, is dan ook een volkomen gepaste keuze.

Een ander familielid dat – gezien de thematiek van WT – vermelding verdient, is Alexander Rodenbach (1786-1869), die blind was vanaf zijn elfde. Dat belette hem niet om onder meer lid te zijn van het Nationaal Congres in 1830-1831 en vervolgens tot een jaar vóór zijn overlijden van de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Hij kwam op voor het gebruik van het Nederlands in het openbaar leven in Vlaanderen tot een bepaald niveau, hoewel hij die taal nauwelijks beheerste.

Jurist en literator Georges Rodenbach geniet vooral bekendheid door de evocatie van het 19de-eeuwse Brugge als “stad van de weemoed en het sluimerende verleden” in zijn romans *Bruges-la-morte* (1892) en *Le Carillonneur* (1897).

Wat Verdonck in zijn biografische schetsin-hoofdpijnen over Albrecht Rodenbach schrijft, is niet onterecht bedoeld om hem

te portretteren als “zoveel meer dan een icoon van de Vlaamse beweging”. Hoewel hij dat als grondlegger van de katholieke Vlaamsgezinde studentenbeweging uiteraard gedurende meer dan een eeuw was, en tot vandaag – niet meer als inspirator maar als historische persoonlijkheid – nog altijd is. Afgezien van enkele feitelijke en interpretatieve onjuistheden presenteert de auteur een niet onverdienstelijk portret van ‘de wonderknape’ uit Roeselare, dat instructief is voor lezers die niet thuis zijn in de geschiedenis van het flamingantisme. Nieuwe feiten of vernieuwende inzichten biedt deze vlot geschreven vulgarisatie echter niet, maar dat was allicht ook niet de intentie of de ambitie.

Dat Rodenbachs “mythische status van voorvechter voor de Vlaamse ontvoogding” volgens Verdonck niet te rijmen valt met het feit dat “hij nooit voor een onafhankelijk Vlaanderen” pleitte, bewijst nog maar eens hoezeer Vlaamsgezindheid en antibelgicisme vandaag worden gepercipieerd als een Siamese tweeling en hoe die combinatie al te vaak anachronistisch wordt terug geprojecteerd naar het verleden.

NICO VAN CAMPENHOUT